

ARA!!, en el
primer núme-
ro de la segona
època, saluda
tota la Premsa
nacionalista
i revolucionà-
ria de la Pàtria
Catalana.

En l'obertura del II Congrés Nacional Ordinari **VISCA CATALUNYA LLIURE!!**

La missió de les joventuts

No heu sentit mai l'engúnia qu'efa de vegades, veure un infant amb cara d'home? Doncs, encara en fa més un jove amb cara de vell. I, de la mateixa manera que serà un home mancat, en un ordre o altre, el que no hagi pogut viure com a infant la seva infància, en serà també el que no hagi pogut o sabut viure com a jove la seva joventut.

Tant la infància com la joventut són dues edats que haurien de perllongar-se el màxim possible. Les dues tenen el do de conservar l'organisme i les seves facultats espirituals en un estat de ductilitat que després no tarden a perdre i és, mentre dura aquesta, que la voluntat ha de cuinar a imprimir-hi el que demà ha de constituir el caràcter.

Quantes i quantes possibilitats s'han perdut en molts homes per haver fet fallida, pel que sigui, en aquestes dues edats que tant compten en la vida!

Joves, doncs, sapiguen ésser joves i viure la vostra joventut de manera que, quan la vida i els anys us en prenguin el títol, vosaltres pugueu seguir sentint-ne tota la força. No tot en l'home és tirantor de braç, ni tot és musculatura. Hi ha en ell aquella altra tensió espiritual que, quan és prou forta, pot arribar a fixar una joventut per sempre. Un exemple? Francesc Macià!

Fou ell que, de cap blanc, sapigué enardir i animar aquell moviment de joves a Prats de Molló que, fracassat i tot per traïdoria d'un que no era català, fou el gest que, internacionalment, donà el cop més mortal a la dictadura i a la monarquia espanyola, tot internacionalitzant el problema de Catalunya.

Aquesta mateixa sensació a la qual em referia de l'infant home i de l'home-vell hem donaria un partit, per fort que fos, que no tingués una bona joventut. També els partits tenen la seva fesomia i ai d'aquells que, tot i essent joves, j'atinguessin la cara de vells! Poca vida els quedaria en el camí de les lluites per la consecució dels ideals d'aquella part del poble que ells representen. Els ideals, com a joves que són sempre, d'aquella joventut de les coses eternes, exigeixen també el fervor i l'impetu de la mà, del braç i de l'ànima joves. Aquest fervor i aquest impetu és el que representen les joventuts en els partits.

El seny que sempre han de tenir els dirigents d'un partit, quan no pot conjugar-se amb aquest impetu, enlloc de les regnes sensibles que guien, es converteix en brida morta que ofega.

Joventuts d'Esquerra "Estat Català", sigueu sempre aquest impetu que mantingui en tensió tota activitat política i que les vostres inquietuds i el vostre dinamisme donguin caràcter a aquest gran partit nostre a les mans del qual, avui, estan els destins de Catalunya.

A la Catalunya nova, a la Catalunya jove li cal també un partit jove. En aquesta cursa de velocitat dels pobles que corren per a dur a la Humanitat la torxa de la llibertat i de la justícia, Catalunya duu un temps de retard fatal en tot el poble que hagi passat les adversitats històriques que ha passat el nostre. Sigui, doncs el nostre partit amb impuls de joventut que guanyi aquesta cursa i que, amb alenada nova i renovadora, faci que Catalunya, nova i renovada, arribi a la meta.

Aquesta és la missió essencial de les joventuts. Mal la complirien, però, si abans no es renovessin a si mateixes per l'esport, pel cultiu de l'esperit, per una bona educació política, per l'estudi conscient dels problemes polítics i socials del món i de casa nostra, en una paraula: fent que la primera lluita a lluitar i a guanyar sigui la de la pròpia formació. Una formació més completa possible i en la qual domini sempre la raó per damunt de l'instint, la sensibilitat per damunt de la força; més breu: l'esperit per damunt de la matèria.

L'home fort no és aquell que fa de la força un espectacle ni una ostentació, sinó el que en sap fer una reserva interior al servei del deure. Ni és el més fort el que no pot contenir les pròpies energies, sinó el que n'és mestre.

Sigui aquesta la força de les joventuts d'Esquerra "Estat Català" al servei del més pur i del més fervent nacionalisme, en aquell sentit humanista i obrerista que li donà Francesc Macià, que en fou el gloriós fundador i en serà sempre el Cap espiritual que ha de dur-nos a la victòria!

Posició social

Ens trobem davant una ofensiva capitalista formidable. Tota la força d'aquesta gent que ha vingut robant i destruint l'organització estatal en grau formidable, aixeca ara una polsaguera de despit, prenent entranca l'obra social del Front Popular. Nosaltres en aquestes moments més que mai, hem de ratificar la nostra conducta envers aquest problema, iniciada a l'endemà del 6 d'octubre.

Estem al costat de tot ço que representi un atac per violent que sigui a aquesta conxorxa capitalista que apunyala altra volta, com si res no hagués passat, a les classes oprimides, i, per tant, al costat de les organitzacions proletàries.

No tolerarem, però, de cap de les maneres que com a organització se'ns ataquí per errors passats en les qüestions de tipus social. D'ençà del 6 d'octubre l'organització deixà de banda tot el que pogués semblar intromissió i entrebancament de la marxa envers la revolució social. Això no va ésser més que el veritable sentit dels militants en aquestes coses.

Durava massa temps aquell corrent anti-obrerista de les nostres Joventuts per a no abatere'l d'una manera definitiva. Com tots els militants de les Joventuts d'Esquerra "Estat Català", de la classe proletària, portem a les nostres entranyes aquell esperit de revenja al despotisme de la classe dels assassins i miserables. La sang de les nostres venes és sang germana dels obrers d'arreu del món i, com podríem nosaltres sortir-nos d'aquesta universal família oprimida que lluita aferrissadament per abatere al jou capitalista?

Es per això que protestem del tracte que se'ns fa com a organització i assentem les nostres doctrines. Som collectivistes i dins aquest col·lectivisme admetem la sindicalització de la producció. La força econòmica que representa la producció cal que sigui entregada al Sindicat. El poder polític ha d'ésser el pont d'enllaç, per al dia de lenfortiment total del Sindicat entregant-li tots els ressorts del poder, fent la revolució social. Aquest és l'esperit de les Joventuts d'Esquerra "Estat Català" i aquesta és la tàctica a seguir i que no abandonarem.

Per això, hem recolzat, amb fre-

(Passa a la pàg. 3)

EDITORIAL

Apartaments d'ideari, canvis de criteris o abandonament dels llocs de responsabilitats: no, rotundament no. Som al mateix lloc que érem. Solament que hem passat per unes setmanes convulsives en que les tàctiques distintes lluitaven aferrissadament i que feren restar-les apavagades els moments d'emoció i d'exteriorització de la protesta més fonda de tots, arran del vil assassinat dels preclars del nacionalisme, germans Badia.

Aquí, la joventut, torna a estar en marxa. Té davant seu els problemes nacionals i locals de la seva organització i torna per tant a la lluita amb més abrandament, si hi cap, que abans. Es per això que procurarem posar les coses en clar i definir la nostra actitud.

Pocs dies després dels fets gloriosos del 6 d'octubre, ens adreçarem a tots aquells homes que, en mig de la pluja de calúmnies i injúries que plovia en aquella data contra Estat Català es dreçaven dignes, defensant els principis i ideologies de la nostra organització. Aconseguirem la formació d'un Comitè d'enllaç reorganitzador de les Joventuts d'Esquerra "Estat Català", en moments en que aquest nom era tabú, no solament per gent del republicanisme històric, ans per aquells que fins després del 16 de febrer no s'han recordat del seu pas per l'Estat Català d'abans del 6 d'octubre. Però, això, no fou tot. Es juramentaren els reorganitzadors de les Joventuts que aquestes es portarien endavant solament amb una organització democràtica, contrària, absolutament contrària, a aquella altra que fins el 6 d'octubre va existir, autocràtica, o sigui de comandament dels de dalt damunt dels de baix.

Per això, quan ara ens diuen que som de l'organització de després del 6 d'octubre, ens sentim orgullosos, encara que en siguem vells militants, perquè la nostra concepció de les Joventuts i de tota cosa orgànica, és la de l'expressió pràcticament de la democràcia pura. Els organismes dirigents han d'ésser elegits d'abaix a dalt i en cada moment han d'exercitar els mandats dels militants.

Amb aquest nou corrent orgànic, i amb l'ideari de Macià al fons del cor, assumirem aquest treball esforçat de portar a terme la reorganització de les Joventuts durant el període dictatorial del bienni negre. Sotirem persecucions, empresonarem militants en actes violents de protesta pública contra aquell govern feixista que ens anoreava. De tot en sortírem enfortits. Els quadres respongueren com un sol home. Recordem que l'única protesta rebel al carrer que es féu el dia que es jutjà el Govern de Catalunya al Tribunal de Garanties, la portà a terme la nostra organització, fixant a les parets uns pasquins que el fiscal al servei del Govern feixista titllà de "separatistas y excitación a la rebelión". Dejàvem solament que el Govern popular de Catalunya no el podria jutjar un Tribunal fàccios, sinó el poble de Catalunya. Potser no seria en va recordar que ni l'E. R. de C. ni cap partit de Catalunya no féu res en aquella diada històrica. Amb tot, a nosaltres ens costà el caure entre reïxes diversos militants nostres.

I aquesta va continuar essent la nostra línia de conducta. El repartiment de segells pro-presos i de la nostra organització portà igualment homes a la "torre" sota el jou de l'ex-director de la presó, Rojas (el botxí). A tots els caiguts la nostra organització els atengué com mai s'havia fet en la història d'Estat Català.

De sobte, el triomf memorable del 16 de febrer. La nostra organització, fent un front comú amb les demés joventuts proletàries, es mantingué tot el dia al carrer disposats al que fos necessari pels alts interessos que convenien a Catalunya. Malauradament, les victòries porten un corrent d'immigració a les organitzacions triomfants, i la nostra es vegé augmentada de tal manera per tota mena d'homes, amb un devassall de mèrits contrets en aquell darrer període, i que s'intitulaven els veritables definidors i orientadors de l'Estat Català. Això portà un estat convulsiu durant unes setmanes que acabà per trencar-se violentament les dues tendències. La nostra, la mateixa de sempre, d'ençà de la reorganització portada en el transcurs del bienni negre, i la d'ells, la d'abans del 6 d'octubre, amb comandaments filo-feixistes i amb casernes centrals. Per

Per la depuració de les Joventuts. Per les llibertats pàtries.
Tothom al II Congrés Nacional Ordinari

REGLAMENTACIO

Una de les Ponències creades arran de la propera celebració del Congrés Nacional de les Joventuts d'Esquerra Estat Català, és la de Reglamentació Interior, i sembla, a primer pla, que la tasca d'aquesta Ponència sigui purament formulària. No és pas així, ans tot el contrari.

Cal copsar degudament la importància que té, el que l'organització de Joventuts dins un partit estigui recollida per una reglamentació que no sigui simplement un formalisme, sino per una reglamentació veritable, fonamentada s'assenti solidament l'estructuració de la mateixa.

L'estructuració de l'engranatge intern de la Joventut, ha de permetre a bastament desenvolupar-se dins un ample marge de llibertat i autonomia, sense sortir-se de la disciplina general, tota vegada que les Joventuts d'un Partit mai no poden deixar d'ésser l'avançada del mateix i han de constituir, a l'ensens, la muralla intranqueable on topi el propi Partit quan vulgui fer un sol pas enrera.

Reiterem-nos concretament a les Joventuts d'Esquerra Estat Català, nem de dir que la nostra reglamentació dins Esquerra Republicana de Catalunya, ha d'ésser tot l'autònoma que les circumstàncies ho permetin, doncs que exercir les Joventuts les seves funcions netament nacionalistes i a l'ensens obreristes, té necessitat de desenvolupar-se dins un pla el més deslligat possible de la funció governamental, per tal de poder ésser sempre el «fiel» de la balança, quan aquesta caigui a la paret oposada dels camins marcats en els postulats i principis bàsics del Partit.

La Reglamentació Interior, tal com ha d'ésser, encara té una finalitat molt més elevada, ja que ha de representar en l'esdevenidor, una vegada acceptada i aprovada pels organismes superiors i pel Ple del Congrés proper de l'Esquerra, el reconeixement absolut, per tot-hom, de l'organització de les Joventuts, úniques dins el Partit, i acabar d'una vegada per sempre amb els actuals casos de preteses incompatibilitats, pertorbacions i mala fe que sols són possibles quan no està establerta i acceptada de bona fe una definitiva Reglamentació Interior.

Les Joventuts d'Esquerra Estat Català han estat en tot moment al costat del Partit per ajudar-lo i servir-lo, però per causes diverses no s'ha arribat mai a una penetració absoluta entre les Joventuts i el Partit, cosa aquesta completament anòmala i que també farà desaparèixer una Reglamentació Interior equànima i justa que el propi Partit haurà d'imposar als intransigents que resisteixin a acceptar-la i complir-la una vegada aprovada.

I entrem una mica en matèria. L'ensenya és una de les coses que més rebombori està portant. Nosaltres creiem i propugnem perquè el Partit, sense discussió, autoritzi plenament a les Joventuts d'Esquerra Estat Català, perquè puguin amb plena llibertat i oficialment

adoptar la bandera estelada, ja que això per nosaltres representa quelcom més d'una senyera, representa tot l'esperit de lluita i de Nacionalisme que ens llegà el que sempre serà el nostre mestre i guia Francesc Macià.

També ha promogut últimament moltes polèmiques la qüestió de l'edat dins l'organització. Els uns sostenen que l'organització de Joventuts, ha de limitar l'edat als seus components o militants i altres creuen tot el contrari.

Nosaltres sincerament hem de manifestar que tal volta uns i altres tenen una mica de raó, però com que en tots els ordres de la vida, és de tenir en compte, evitar allò que pugui representar un greuge per a la sensibilitat moral de l'home, propugnem perquè no pugui ésser expulsat de l'organització per raons d'edat, aquell individu que ha passat els millors anys de la seva vida lluitant i donant-ho tot per l'organització i que ha posat en la

mateixa tots els seus anhels i tots els seus amors.

D'acord doncs, que es limiti l'edat d'ingrés a l'organització, però després, en el transcurs dels anys els que vulguin sortir-se'n que ho facin lliurement, però els que vulguin romandre dins l'organització que tinguin plena llibertat de fer-ho.

Fóra interessantíssim i desitjariem fervorosament que a més dels treballs i conclusions que porta a cap la Ponència nomenada a l'efecte, els Delegats portessin al Congrés de Joventuts, llurs iniciatives amb respecte a aquest particular, puix, tot el que es faci per a enfortir i donar eficàcia a la Reglamentació Interior serà enfortir i fer eficaç l'organització.

Vegis, doncs, quants problemes pot resoldre el total dels membres que formen part d'aquesta Ponència que sembla de poca importància i que sens dubte és de les que més realització pràctica pot portar per a sotmetre-la a la consideració del proper Congrés de Joventuts d'Esquerra Estat Català.

J. BAIXERAS RENOM

Cal acabar amb les provocacions feixistes

Indignats per la cínica actitud del jutge senyor Pascual de Zarauza, els obrers de Banyoles han declarat la vaga general.

Què ha passat a Banyoles, població pacífica, per obligar els obrers a prendre aquesta actitud? A Banyoles, igual com en altres llocs, els feixistes fan de les seves proteccions pels jutges i magistrats. Fa uns dies eren trencades les plaques que donaven els noms de Francesc Macià i del Parlament Català a uns carrers d'aquella població. Com autors del fet eren detinguts cinc feixistes. I a l'ésser posats a disposició del jutge, aquest senyor Pascual de Zarauza, nom que caldrà recordar entre els de l'inclit don Jovino i altres il·lustres anti-catalans, els posava en llibertat. I el poble es llençava a la vaga i eren ferits dos o tres individus de filiació feixista.

La premsa s'ha fet ressò d'aquest fet. La indignació contra els feixistes va en augment, mentre les autoritats segueixen esperant (¿què deuen esperar les autoritats que encara depenen del Poder central?) per posar mà als feixistes d'una manera dura i sense contemplacions i acabar amb ells d'una vegada per sempre.

Perquè el problema és aquest: s'acaba amb el feixisme o el feixisme acaba per imposar-se. Mentre es va perdent el temps en discussions de caràcter *juridic*, els enemics de Catalunya van endavant. Malgrat tots els avisos i tots els requeriments als que ocupen llocs de govern, encara és l'hora que hem de veure una actuació enèrgica per part de la gent dependent de l'Estat. Els feixistes provocaven a la Universitat, els feixistes provoquen a tot un poble amb l'assassinat dels germans Badia, els feixistes segueixen provocant a tot arreu segurs de l'impu-

nisme amb què compten per part de la magistratura. ¿Fins quan ha de durar això?

¿Fins a quan hem d'estar tots els catalans a la mercè d'uns individus repugnants protegits per les altes esferes dels Palaus de Justícia?

L'experiència ens demostra que els jutges que gaudim són encara els mateixos que posaven en llibertat «per manca de proves» als pistolers i atracadors que la policia catalana detenia abans del 6 d'octubre. Pistolers i atracadors que, com el famós Martorell i Virgili, «l'enemic públic número 1», eren detinguts en el moment de cometre un delicte amb la pistola a les mans, eren absolts «per manca de proves» pels jutges monàrquics i reaccionaris que condemnaven, però, als nacionalistes catalans per unes paraules pronunciades en qualsevol miting. Són els mateixos jutges, encara, els que hi ha al Palau de Justícia (?). Els que posen en llibertat als enemics de Catalunya, siguin quins siguin. Els que injúrien la nostra Terra sols amb la seva presència. Els que no han estat encara foragitats després del triomf de Catalunya (de Catalunya!!!) el 16 de febrer. Els que pots ser no ho seran mai de foragitats si el poble, àrbitre suprem en totes les confeses, no els foragita d'una manera definitiva.

Recordem que el moviment del 6 d'octubre era produït a Catalunya a causa de l'actitud de les dretes, d'aquelles mateixes dretes que, malgrat la República, havien conservat arreu el seu predominani en les capes militars, eclesiàstiques i de la magistratura. Per no haver-los foragitat el 14 d'abril sofríem dos anys llargs de repressió. Sembla que es segueix practicant la «conllevaria», i cal que això acabi. No acabar-ho des de dalt, pot significar que cal acabar-ho des de baix. Si és així com s'ha de fer (i nosaltres creiem que sí), que es digui ben aviat. Les forces nacionalistes i obreres sabrem acabar ben aviat amb el feixisme repugnant que cometa arreu actes vandàlics com el de Banyoles aquests dies passats.

GRAU FOLC.

Per Catalunya,
ingresseu a les
Joventuts d'Es-
querra ESTAT
CATALÀ.

Catalanisme obrerista

Les joventuts en els partits polítics d'avençada són tan necessàries com l'espoleta ho és al projectil que ha de sortir amb força perforadora. Un partit sense joventut resulta quelcom de mort, sense vibració, sense alegria.

Per això E. R. de C. no pot viure sense joventuts que són i seran sempre la seva reserva energètica que ha d'imprimir-li la seva marxa sempre endavant.

I és clar que en tractar-se de les joventuts del nostre partit, res tan joventuts del nostre partit, res tan simbòlic en el sentit idealista ni res tan eficaç en l'ordre positiu, com les que s'apleguen amb el nom d'Estat Català sota el símbol del nostre gran patriu, el plorat Francesc Macià.

Catalanisme intransigent exacerbant a un alt grau de passió, és el que requereix al moviment de les nostres Joventuts.

Per això o pel que, pots ser, la missió rectora toca a d'altres perquè les Joventuts segueixen una disciplina severa i deixen emportar-se moltes vegades en l'arrauament de l'exaltació de les idees que ens fan moure i ens fan vibrar.

He parlat de catalanisme portat a un grau de passió i mantingut constantment en tots els ordres i en tots els terrenys. Però no és prou. El problema de l'emancipació política de Catalunya va unit a d'altres de raons poderosament fortes, que estan vinculades en un nou ordre social que hem de fer palpable,

JOVE DEL CAMP:

**El teu Sindicat, la Unió de Rabassaires.
El teu organisme polític, les Joventuts
d'Esquerra ESTAT CATALÀ.**

Com és Esquerra Republicana

Cal averse-hi a considerar Esquerra Republicana, no com cada militant particularment la voldria, sino tal com realment és. O sigui, com una coincidència de forces diverses unides per a la realització d'un programa comú. Als uns, aquest programa pot satisfere-los plenament. D'altres, un cop aconseguit, volen superar-lo. L'important és que tots hi siguem lleials mentre el duem a la pràctica, puix que entre tots l'hem elaborat i tots l'hem acceptat lliurement. Unió i acció comú en el que ens acosta llibertat i comprensió en el que ens separa. Tal fou, i no de renunciació de les pròpies conviccions, la bandera que aixecà Macià en la Conferència d'Esquerreres l'any 1931, i aquesta, i no una d'intransigències, fou la que acceptà i manté Esquerra Republicana.

Es evident que Esquerra Republicana no està definida com ho estan les Joventuts d'Esquerra Estat Català — ja d'abans de la Conferència d'Esquerreres — com a organització política classista, proletària. Però també és evident, que caben perfectament dins Esquerra Republicana sense que hagin de renunciar per res al seu ideari.

Podria ésser d'altra manera, si amb aquest ideari, i amb Francesc Macià al front, acudiren a la Conferència d'Esquerreres i fundaren, amb les forces afins Esquerra Republicana? ¿Poden discutir-ho militants que sovint han ingressat al partit molt temps després de la seva fundació? Certament que no; però com que alguns segueixen prenent-ho; cal posar punt a la xerrameca pertorbadora d'alguns que encara no s'han adonat del que és i significa el partit on militen.

Prediquen aquests militants — generalment, de darrera hora — que és indispensable per a la fortitud del partit fondre les característiques de cada un dels sectors que l'integren i reduir-los a unes de comunes, que serien, naturalment, les que a ells els plauen més.

ja que per dissort, fins avui, no ha pasat de belles promences i esperances.

El catalanisme nostre, nacionalisme integral, ha d'enfortir-se d'aquest arbre poderós d'arrels tan profundes com és l'obrer de casa nostra.

Catalanisme i Obrerisme portats al més elevat grau de passió. Heus ací la tasca que han d'imposar-se les Joventuts d'Esquerra Estat Català. L'apassionament ideològic juntat a l'apassionament per arribar a un estat de major justícia social, de progrés, de confort i de benestar, que tot plegat forma una civilització i una cultura.

I si en aquest llarg camí que cal recórrer per assolir tot això, aquest camí ple de desenganys i dolors, es presentava un dubte, una vacil·lació, només caldria mirar-se en l'espill de l'Avi de les Joventuts d'Esquerra Estat Català i pare espiritual de tots els catalans, sang d'esperit i de cos, en Francesc Macià. Ell sempre batallà per Catalunya, per la nostra, per la que encara algunes vegades ens sembla un somni, però ell cercà sempre en els obrers de casa l'escalf i l'abrandament, sense el qual mai res no podrà aconseguir el catalanisme.

Això és el que cal que fem nosaltres. Seguir sempre i a tot hora, únicament el pensament i els postulats de l'immortal alliberador de la Pàtria: el President Macià.

VICTOR BALANYA

Voldrien convertir-nos a tots en una mena de pasta uniforme, més agradable al seu paladar que la diversitat i la mútua comprensió que permeté la creació i ha fet la força d'Esquerra Republicana. Es rar que elements que sustenten unes semblants concepcions hagin canviat d'opinió en un partit que té com a objectiu en tots els ordres les solucions federatives, és un criteri impròpi de polítics ben dotats i que dins Esquerra Republicana fracassaran en les seves gestions perquè pretenen ignorar fets evidents que constitueixen la pròpia història ben recent i ben gloriosa del nostre Partit.

Tots sabem com i per què nasqué Esquerra Republicana de Catalunya. Nasqué amb una finalitat ben concreta: la de constituir un bloc revolucionari per a tombat el règim monàrquic, consubstancial amb l'opressió de Catalunya i l'expoliació dels proletaris; nasqué per tal d'acabar amb el militarisme, amb la clericalitat i amb tota la podridura de l'engranatge de l'administració pública.

S'han complert, però, totes aquestes conseqüències, totes aquestes orientacions; tot aquest vast programa social que té Esquerra Republicana de Catalunya?

Nosaltres, francament, creiem que no. Creiem que cal fer molta feina, que s'ha de fer molta feina des del Govern de la nostra Pàtria i des del Partit. Que cal donar solucions i orientacions, des del Partit, als homes que, en nom d'aquest, dirigeixen la política del nostre Poble.

I és davant de tot això, en vista del panorama social i polític que hi ha avui dia a Catalunya, que creiem nosaltres que sense fer mancament als principis del Partit, ni a la lleialtat deguda i exigible a tots els militants, poden ambicionar-se unes solucions socials, nacionals i polítiques molt més enllà del programa mínim que, avui, tots ens hem compromès a servir.

JAUME SOLÉ

aquest motiu, la nostra Federació Comarcal de les J. E. E. C. ha expulsat del seu si al Casal d'Estat Català del carrer Girona, núm. 3.

Que un Congrés faciós de Joventuts d'Estat Català s'ha celebrat aquests dies, per a nosaltres els hi agraïm. No volem altra cosa que l'opinió pública es fer coneixedora dels criteris inspirats per l'ex-Conseller de Governació de la Generalitat i els nostres. Així podrà jutjar-se a uns i altres amb més fonament de causa.

El nostre Congrés, per a nosaltres, l'ortodoxe, haurà d'ésser el que la Lògica natural imposa. Si les Comarcals i Casals de l'Esquerra Republicana de Catalunya, reglamentàriament celebren assemblees preparatòries pel vinent Congrés del partit, les Joventuts oficials d'aquest, reunides en comitè, aprovaran les seves conclusions a portar al Congrés del partit en el qual militen. Que aquesta funció deliberadora estigui autoritzada per la totalitat dels partits polítics democràtics d'arreu del món.

Cal, doncs, que tothom que senti els principis per nosaltres adoptats democràticament, vingui amb nosaltres, i per damunt de tot aquells que s'apartaren per no poder conviure amb aquelles tàctiques, avui totalment extirpades de la nostra organització. Aquest ha d'ésser el camí a seguir per tots i el mot d'ordre a donar.

Per les llibertats totalitàries de Catalunya.

Visca el Congrés Ordinari de les Joventuts d'Esquerra Estat Català!

Abaix els Jocs Olímpics! Visca l'Olimpiada Popular!

Una de les demandes de les masses proletàries, antifeixistes per essència, fetes el dia primer de maig, era la de què el Govern de la República deixés de subvencionar la quantitat consignada d'uns cents de milers de pessetes per a l'anada als Jocs Olímpics dels esportius peninsulars; i destinar aquestes pessetes a incrementar l'esport popular. És aquest un problema encara no resolt pel Govern de la República, però que nosaltres voldríem que en tingués ràpida resposta. Pel que afecta a Catalunya, és necessari insistir. Cal que l'abstenció dels esportius catalans als Jocs de Berlín sigui absoluta, total. Els organismes oficials, Generalitat

opinió, gairebé és innecessària. Anem a fer el joc al feixisme destructor. Mentre els governs populars d'Ibèria foren exaltats pel poble sota la consigna d'«abaix el feixisme», ara no poden donar-los les mans abocant cap a l'Alemanya incivil les joventuts esportives de la República i de Catalunya. Més que un deure és una obligació que s'ha contret per a impedir la participació dels nostres esportius als Jocs Olímpics. Mentre es troba sota el jou de l'Alemanya imperialista l'etern presoner Thaelmann i encara resten al viu roig els recents assassinats dels homes liberals, Claus, el mutilat de la guerra n'és un exponent, les masses treballa-

ria una veritable obra del Front Popular.

de la burgesia. El Club de Natació Barcelona n'és un exponent amb el seu exemple. Allí han organitzat, de temps ha, les excursions olímpiques els mateixos homes i la mateixa gent i sota la mateixa idea. Són els que el dia 14 d'abril, en ésser demanat per uns socis que fos alçada la bandera barrada van haver de demanar permís al «señor Delegado de Marina», i aquests, evidentment, volen i exigeixen anar a l'Olimpiada del feix. Per altra banda, el valor més exponent que tenim avui a Catalunya en natació, Carme Soriano, va dir, en unes declaracions fa uns dies publicades, que els nostres nedadors no tenien altura atènica per anar als Jocs Olímpics d'arreu del món.

Fora d'aquests casos no creiem en què altres sectors es manifestin en sentit contrari. Tots els altres esports amateurs estan formats en la seva majoria per gent obrera i de la petita burgesia. Dins la cleca dels nedadors desgraciadament encara produeixen federatius dretistes o superdretistes.

Caldrà, però, barrar el pas de tals maniobres. Que les entitats esportives es manifestin ràpidament; que les organitzacions de joventuts i partits polítics de classe i d'esquerra donin llur valuós suport a aquesta campanya. Cal evitar el desplaçament dels esportius catalans cap als camins de la catedral del feixisme i molt més encara si les quantioses despeses que això importaria han de sortir del tresor públic. Tothom a la una. Abstenció! Abstenció! Abaix els Jocs Olímpics feixistes! Visca l'Olimpiada Popular!

FRANCESC SOLER

El Congrés de l'Esquerra

Un dels extrems objecte de debat i que figura a l'ordre del dia del proper Congrés de l'E. R. de C. és el de «Doctrina i tàctica política a seguir». És evident que aquest extrem ens fa moure en nosaltres una passió, que per res del món no voldríem abandonar per una tàctica equivocada, de quinze dies màxim de diferència, que ha adoptat la Joventut d'Esquerra d'Estat Català.

Macià, en portar el bagatge d'Estat Català a l'E. R. de C., el portà amb tota lleialtat, però, imposant-ne el seu programa nacionalista i revolucionari. Dels principis bàsics de l'E. R. de C. se'n dedueix una doctrina netament confederal

l'at Català, i canviar-ne la seva estructura. Igualment qui vulgui ésser admès al Partit ha d'ésser un disciplinat a la doctrina nacionalista confederal i revolucionària. I que la bandera estelada sigui qui orienti el futur del Partit i de Catalunya. Que la bandera amb l'estel no és la d'Estat Català solament, sinó la bandera de la Catalunya lliure i justiciera i, per tant, de tots els catalans amaratats encara de la lluitar que ens produeix als ulls aquella República Catalana que tan sols durà uns dies...

Si sortim del Congrés de l'E. R. de C. vençuts pels nous corrents, oh! paradoxa, del federalisme del segle passat, la minoria que restés

De la Federació de Catalunya amb els altres pobles ibèrics

Declaració fonamental d'Esquerra Republicana de Catalunya

Declarà que únicament pot ésser aquesta Federació amb els pobles ibèrics regits democràticament, pactant directament amb ells per mitjà dels seus legítims representants, un cop assolida la llibertat de Catalunya.

Entenent que, arribat aquest cas, l'Estat Català ha de tenir imprescindiblement a càrrec seu l'estructura i règim de la vida administrativa, econòmica i social catalana.

De la Federació de Catalunya amb els altres pobles ibèrics

Declaració fonamental d'Estat Català

Assolida la llibertat nacional, facilitar amb tota cordialitat la Confederació dels Pobles Ibèrics, sempre que aquesta deixi salvada i garantida la sobirania dels Estats Particulars que estableixin el Pacte.

Aquesta Confederació únicament podrà establir-se amb pobles regits per un Govern democràtic i es pactarà directament amb ells per mitjà dels seus legítims representants.

i Ajuntament de Barcelona, cal que no donin subvencions directes o indirectes per a tals finalitats. Si en principi existissin consignades unes quantitats, cal que aquestes siguin esmerçades en piscines i camps d'esport populars. Aquesta l'argumentació per a la nostra

dores, els republicans rojos i tots els homes liberals no deixaran que s'ultratgi el nostre nom al costat del del feixisme destructor.

Ja sabem que trobarem petites resistències i protestes en nom de l'apoliticisme de l'esport, però totes elles sorgiran dels petits clans

i socialment de tipus sindicalista. La confederació de pobles ibèrics haurà d'ésser sota la base de la seva llibertat i encara amb Govern elegit democràticament pel poble. ¿Què ens aparta a nosaltres, nacionalistes revolucionaris, d'aquests principis bàsics segellats pel nostre únic cabdill, Francesc Macià? No res; solament qüestió d'homes i de les tàctiques d'aquests homes. Si som forts, si ens creiem veritablement forts, la nostra organització no ha de defugir aquesta gran batalla democràtica. Nosaltres encara que sigui fins els darrers moments no abandonarem la nostra trinxera de combat. I és que portem una consigna: fer prevaler l'obra i el programa de Macià dins el partit polític creat i fundat per ell. I amb aquesta bandera, evidentment, amb l'estel solitari de la llibertat, defensarem la nostra posició des de l'escó més modest del Congrés.

Altres problemes igualment importants ens enfrontaran al Congrés de l'E. R. de C. L'admissió dels homes que varen ésser un dia expulsats del Partit i un sector de vells republicans federals. El problema mateix de les Joventuts. I cal ésser-hi, cal barrar el pas, amb totes les forces, de que pretenguin anorrear la força de Joventut d'Es-

amb l'ideari de Macià al seu cor, en forma sobirana decidiria el seu futur. Malgrat tot, som optimistes i tenim l'esperança que el nom de Macià i amb ell la seva doctrina, farà viv avant a benefici de la nostra pàtria Catalunya lliure.

CRISTIAN DAGG

L'estel de la bandera

La infalibilitat és sempre causa de dogmatismes. El dogma és, així mateix, la negació de la llibertat de consciència. Hom pot declarar-se infalible i dogmatitzar quan afirma que la bandera del Partit és solament la de les quatre barres...

Nosaltres creiem que sols pot tenir bandera la Pàtria, puix que els partits han d'ésser orientats per programes. Afirma el contrari és donar pas a confusionismes i a l'exhibició de banderons, que alguns cops, vénen a ésser com la caricatura de l'emblema patri.

Ara bé; ¿quina és la bandera de la Pàtria, de Catalunya?

Una bandera és filla sempre d'un fet històric, que per a ésser-ho no precisa pas que hagi succeït en centúries passades. És fet històric aquell que marca una nova orientació en la marxa de la Humanitat, algunes vegades en desacord amb la seva projecció en el passat, i de cara a l'esdevenidor...

El 6 d'octubre del 1934 reuneix totes les característiques per a ésser reconegut com a fita històrica cabdal. La proclamació de l'Estat Català dins la República Federal

Uns senyors, intitulsats dirigits de la nostra organització, diuen que aquests dies han celebrat un Congrés i han acordat separar-se de l'Esquerra.

Segurament, els que eren militants de Barcelona-Ciutat, defensors de l'organització filo-feixista d'abans del 6 d'octubre, no es recorden que mai no es pot fer un Congrés per decidir la seva línia de conducta, si no estan autoritzats per la Federació Comarcal corresponent.

I la nostra, ens sembla que ja ha dit prou bé el que pensava...

Espanyola, feta des del balcó del Palau de la Generalitat pel President Companys no fou plasmada en una realitat per l'oposició de la Força, però de dret restà implantada en el cor de la nació catalana.

La victòria del 16 de febrer és la glorificació del 6 d'octubre. Si acímetem aquesta afirmació hem de reconèixer que la bandera estelada fou el símbol que volerà en aquella data des dels balcons de la quasi totalitat dels Ajuntaments de Catalunya.

¿Per què, dones, si glorifiquem la data hem d'arreconar la senyera a l'ombra de la qual vessaren llur sang generosa els patriotes Comte, Alba i altres, i sofriren pèrdua de llibertat milers de ciutadans, des del President de la Generalitat fins al camperol anònim de les comarques de l'alta muntanya?

La bandera barrada, la bandera de Catalunya abans del 6 d'octubre, ha estat ja modificada pels imperatius d'un fet històric i per la voluntat de milers de sufragis.

L'estel i les quatre barres fou per als nacionalistes catalans l'ensenya de la Pàtria, ara com una promesa de realitats futures, i, quan aquestes hagin esdevingut realitats, com un record sagrat d'esperances pretèrites... I aquesta ensenya no és pas la d'Estat Català, organització política, és la d'Estat Català, concepció revolucionària de Catalunya, nascuda, com ja hem dit abans, el 6 d'octubre del 1934 i declarada aspiració unànim del país el 16 de febrer del 1936...

Tot aquell que s'oposi a la lliure exhibició d'aquest símbol, per por o per manca de convicció, no mereix el nom de *nacionalista*, sols pot ésser classificat amb la denominació de *regionalista* vergonyant, denominació que enclou totes les claudicacions, traïcions i desercions del partit que el tingué com a rètol de botiga oberta a tota mena de transaccions inconfessables...

JAUME ESCUDER
(de «PAMFLET»)

ARA, naturalment, té una propietat i una direcció responsable jurídicament.

Tota la premsa de Barcelona igualment la té. «Estat Català», setmanari que va sortir clandestinament durant el bienni negre, va demanar l'oportuna autorització al seu vell propietari, antic militant d'Estat Català.

Una assemblea, un Congrés o el que sigui, per a donar el nom d'un setmanari abans ha de saber la inexistència del propietari del mateix.

Posició Social

(Ve de la pàg. 1)

nètica demanda, la readmissió dels 300 seleccionats confederals de la companyia de Ferroviaris, els de la Telefònica i tots aquells que hagin patit misèria en tot aquest temps odiós de bienni negre. Les Joventuts d'Esquerra «Estat Català», no interrompra el pas de l'avançada social. Vol ésser, en tot moment, al primer rengle, donant la cara i el pit. Tant se val, que la metralla llançada per la tirania capitalista caigui damunt nostre i deixi l'às als nostres homes. Que la mort en defensa de les reivindicacions ens serveixi d'esperó i d'enfrenament per a lluitar contra el feixisme.

Les Joventuts d'Esquerra «Estat Català», no vacillen. En fa jurament d'honor de la seva fe en la conquesta de la revolució social i donaran la seva força en qualsevol moment que el feixisme destructor pretengui donar un pas més endavant. Aquesta és la nostra posició i no hi ha procediment humà, per coaccionador que fos, que pogués intentar-ne la desviació. És o no veritat, militants proletaris de les Joventuts d'Esquerra «Estat Català»?

FRANCESC PEIRÓ

Fora els arribistes

Tothom que accepti el principi d'E. R. de C. s'ha de trobar encaixat, envoltat, dins la idealitat que representa el mot ESTAT CATALA, o sigui Estat Lliure de Catalunya, sota el règim de República i amb la concepció confederal d'unir-se per mitjà del pacte amb els altres pobles d'Ibèria.

Aquell que no subscriu aquest programa, o no s'ha llegit aquells principis de l'E. R. de C. o és un arribista que tot i no estant d'acord amb el partit que milita, en subscriu el seu programa en fer-se'n militant actiu.

I a l'arribista, com al traïdor, no se'l replica: se l'exclou o se l'aparta.

Exigim l'Ordre Públic per a Catalunya.

El feixisme a Catalunya gaudeix una situació privilegiada.

Recordem que la burocràcia policiaca i judicial segueix essent monarquitzant i anticatalana.

Recordem que el vil assassinat dels germans Badia fou un delictes anticatalà.

Cal l'Ordre Públic, immediatament, a Catalunya.

Avui començaran les tasques del II Congrés Nacional Ordinari de les Joventuts d'Esquerra ESTAT CATALA.

Esperem que els seus delegats hi acudiran amb l'esperit profundament nacionalista i revolucionari.

Som joventuts...!

Som ja a les portes del II Congrés Nacional Ordinari de les Joventuts d'Esquerra *Estat Català*. En ell s'hi marcarà clara i contundent la nostra línia de conducta. En ell s'hi exposaran els nostres anhels i s'hi prendran els acords que l'organització, sobirana sempre, cregui convenient.

Som Joventuts d'Esquerra *Estat Català*. Som les Joventuts, l'ala esquerra, en el nostre Partit, Esquerra Republicana de Catalunya. I, com a tal pensem, exposem el nostre punt de mira i actuem.

Som, repetim, Joventuts. I, únicament com a Joventuts actuem en totes les nostres activitats. Aquella teoria, aquella fama d'ésser un Partit dins un altre Partit avui ja ha desaparegut de les nostres Joventuts. No volem, de cap de les maneres, que continuï aquella atmosfera asfixiant que es respirà en alguna època. No volem que continuï ni per un sol moment, la teoria de dues disciplines, la realitat de dos partits, de dues actuacions completament distintes al si d'un partit que *pot fer* molta feina, que procurarem, tingui una actuació ferma i decidida en un sentit racialment nacionalista i obrerista.

Volem que tot aquell sentit absurd d'abans del 6 d'octubre desapareixi. Volem que aquella organització, que un dia pogué confondre's amb un sentit feixistitzant, desaparegui. Volem que resorgeixi ben fort, ben patent, la idea de que som les Joventuts d'Esquerra *Estat Català* completament disciplinades democràticament, que som les Joventuts que l'endemà del 6 d'octubre, en plena repressió monàrquico-radical-pedista, ja es reorganitzarem; que som aquelles Joventuts que actuaven intensament en la clandestinitat i que volen trencar tots els mollos absurds que hi havia en la vella organització autocràtica.

Volem treure aquell sentit d'acaparament de les comarques que ha estat sempre la tònica de tots els partits i que aquestes Joventuts no volen persisteixi. Volem l'organització democràtica i autònoma de totes les comarques de Catalunya en unes Joventuts d'Esquerra *Estat Català*, completament obertes al progrés social, unes Joventuts racialment nacionalistes, unes Joventuts que portaran al Partit totes les proposicions necessàries per a donar a aquest el dinamisme necessari per a fer-lo més potent i més fort encara del que avui és...

La democràcia és la nostra norma. Democràcia i germanor dins les Joventuts; units tots en el comú anhel de nacionalisme i obrerisme per tal de fer una Catalunya justa, noble i progressiva.

Això és el que volem. Una organització modelica. Una democràcia exemplar. Una germanor perfecta.

Joventuts d'Esquerra «ESTAT CATALA»

II Congrés Nacional Ordinari

Dies 27 i 28 de maig

Reunida la Federació Comarcal de Barcelona-Ciutat de les JOVENTUTS D'ESQUERRA «ESTAT CATALÀ», ha acordat, com a conseqüència de la dimissió irrevocable que dels seus càrrecs feren els membres del Consell Nacional de les Joventuts en la darrera sessió que se celebrà el dia 19 del corrent i de l'acord del Ple Comarcal de Barcelona-Ciutat que tingué lloc el dia 18 de maig d'enguany, celebrar el II CONGRÉS NACIONAL ORDINARI DE LES JOVENTUTS D'ESQUERRA «ESTAT CATALÀ», els dies 27 i 28 del corrent mes de maig al TEATRE STUDIUM (Bailen, 72).

L'ordre del dia del Congrés serà el que a continuació s'expressa:

- I. Obertura del Congrés.
- II. Memòria del Consell Comarcal reorganitzador de les Joventuts d'Esquerra «Estat Català».
- III. Depuració.
- IV. Estructuració.
- V. Orientació i conclusions.
- VI. Elecció del Consell Nacional.

EL COMITÈ COMARCAL ORGANITZADOR

NOTA. — Les credencials de delegats, subdelegats i ponents, així com els passis que s'extendran a tots els militants de les Joventuts d'Esquerra «ESTAT CATALA» que vulguin assistir a les deliberacions del Congrés, es repartiran al Secretariat General de les Joventuts, situat al nou estatge del Secretariat Oficial d'Esquerra Republicana de Catalunya, carrer de Tres Llits.

Tots aquells que busquin personalismes, tots aquells que intentin ressucitar velles discrepàncies o intentin fer prosperar la seva figura per ambicions de comandament ens tindran sempre en contra d'ell i en seran els seus més aferrissats contraris.

Amb germanor, amb democràcia, estem disposats als màxims sacrificis en bé de les Joventuts d'Esquerra *Estat Català*. Ara que, davant d'exigències i imposicions no acceptarem cap ni una de les normes que algú, sigui qui sigui, vulgui donar. Davant d'això, s'aixecarà tota l'organització, s'aixecaran totes les Joventuts d'Esquerra *Estat*

Català blasmant de l'actuació dels qui vulguin, essent una minoria, assaltar els llocs de comandament.

I és davant d'això, davant la creença absoluta i la fe cega que tenim amb les Joventuts d'Esquerra *Estat Català*, que anem segurs, serens i disciplinats al II Congrés Nacional ordinari creguts que d'ell n'ha de sortir l'enfortiment i el millorament de l'organització, i en sortirà també uns dirigents que sabran deixar sempre a l'altura que es mereix, l'Estat *Català*.

Anem al Congrés amb un esperit i una bandera: l'esperit i la bandera de Francesc Macià.

J. S.

Les joventuts, present sempre?

El Front Popular, si més no, representa per a nosaltres la barrera al feixisme, que és la negació de totes les llibertats. Si desconèssim les veritables negacions de tal règim imperialista, podríem deixar d'ésser a la vanguardia en la lluita de cada dia i de tots els moments.

Conèixem, però, les seves tàctiques i les seves conseqüències: Camps de concentració, càstigs, turments, assassinats, guerres i tot el demés al servei del capitalisme inhumà, monstre que es beu la sang dels treballadors a totes hores i en totes les ocasions.

Es per això que nosaltres sabem el nostre deure. Som humans i com a humans, si més no, formarem sempre al costat de tot el que representi la lluita contra el feixisme, negació suprema del millor que té l'home: la llibertat.

Les Joventuts d'Esquerra *Estat Català* estan sempre a punt. Formaran sempre al costat de les organitzacions obreres perquè obrers són tots els militants de les Joventuts.

Defensem totes aquelles reivindicacions obreres que en el programa i en els postulats bàsics d'Esquerra Republicana de Catalunya s'hi contenen. Els defensem perquè sabem que aquestes reivindicacions que estan dins el nostre programa, és una cosa de consciència, de consciència de la nostra classe proletària.

Els homes de les Joventuts d'Esquerra *Estat Català* no poden defugir la unió amb totes les organitzacions, principalment obreres, en el programa comú de Llibertat i Justícia Social.

Es més, la nostra bandera, la barrada amb aquell estel noble i solitari que l'illumina cada dia, com més sang humana es llença per la Llibertat, va enrogint-se més i més fins a convertir-se en aquell roig de sang, símbol sagrat de les masses oprimides.

Es per tot això que les Joventuts d'Esquerra *Estat Català* estan sempre al seu lloc de combat per la Llibertat de Catalunya i del proletariat.

Es per això que les Joventuts formen sempre a l'avangada, perquè elles són les principals convençudes del seu caire i del seu sentiment completament obrer, proletari.

JOAN RUBIES

ARAI!

Redacció i Administració
SANT PAU, 52 i 54
BARCELONA.

ANY I Núm. 1
(2.ª època)
27 de maig del 1936

Abaix el feixisme!!

Cal ensorrar els Jocs Olímpics de Berlín.

Visca l'Olimpiada Popular!!